

OBSAH

BOJOVNÍCI VIETKONGU	3
ÚVOD	3
Osvobodíme jih	5
CHRONOLOGIE	7
ORGANIZACE	8
Ozbrojené síly PLA	8
Politické kádry	9
Gerilová lidová armáda	10
NÁBOR	10
VÝCVIK	13
Politická výchova	16
VZHLED	17
Místní ozbrojené síly	18
Hlavní ozbrojené síly	19
ZBRANĚ A VYBAVENÍ	20
PODMÍNKY SLUŽBY	32
VÍRA A SOUNÁLEŽITOST	45
Konfucianismus	45
Komunismus	47
Stranická disciplína	47
BOJOVÉ ZKUŠENOSTI	50
Speciální útočný sbor	56
DOZVUKY BITVY	59
SBÍRKY, MUZEA A REKONSTRUKCE BITEV	60
SEZNAM DOPORUČENÉ LITERATURY	61

POUŽITÉ ZKRATKY:

ARVN	Army of the Republic of Vietnam (Armáda Vietnamské republiky)	PLA	People's Liberation Army (Lidová osvobozená armáda – Vietkong)
CIDG	Civilian Irregular Defense Group (Nepravidelné ozbrojené síly civilní obrany)	PRG	Provisional Revolutionary Government (Prozatímní revoluční vláda)
DKZ	Dai-bac Khong Ziat (bezzákluzová puška)	PRP	People's Revolutionary Party (Lidová revoluční strana)
DRV	Democratic Republic of Vietnam (Vietnamská demokratická republika – Severní Vietnam)	RDC	Rural Development Cadre (Kádr rozvoje venkova)
GPA	Guerrilla Popular Army (Gerilová lidová armáda)	RF	Regional Force (Regionální ozbrojené síly)
NLF	National Liberation Front (Fronta národního osvobození)	RVN	Republic of Vietnam (Vietnamská republika – Jižní Vietnam)
NVA	North Vietnamese Army (Severovietnamská armáda)	RPG	Rocket-propelled grenade (RPG-2, RPG-7 – alias B40, B41) – ruční protitankový granátomet – pancéřovka
PAVN	People's Army of Vietnam (Lidová armáda Vietnamu – ozbrojené síly NLF – Vietkong)	VC	Viet Cong (Vietkong)
PF	Popular Force (Lidové ozbrojené síly)	VCI	Viet Cong Infrastructure (Infrastruktura Vietkongu)

Fotografie na obálce: Příslušníci místních ozbrojených sil Vietkongu překonávají na sanpanech jeden z kanálů v deltě Mekongu. Tyto jednoduché loďky byly jedním z nejvýznamnějších prostředků pro přepravu osob i materiálu. (Topfoto)

BOJOVNÍCI VIETKONGU

ÚVOD

Bojovníky Vietkongu, tyto přízračné vojáky vietnamské války, obklopuje řada mýtů a nedorozumění. Populární představa o bojovníku v „černém pyžamu“, který se objevuje z ničeho nic a bojuje odhodlaně a bezohledně, není zcela nepodložená, je ale jen pouhou součástí celkového obrazu.

Vietkong (VC) byly jednotky komunistických povstalců v Jižním Vietnamu – Vietnamské republiky (Republic of Vietnam – RVN). Jednalo se o občany RVN, jejichž úsilí o svržení oficiální vlády RVN bylo podporováno Severním Vietnamem – tj. Vietnamskou demokratickou republikou (Democratic Republic of Vietnam –

DRV) a její Lidovou armádou Vietnamu (*Quan Doi Dang Dan* – People's Army of Vietnam – PAVN), která je spíše známa pod názvem Severovietnamská armáda (North Vietnamese Army – NVA).

NVA měla pro Vietkong zásadní význam. Vietkong by nedokázal přežít bez její pomoci, která přicházela jak ve formě řídicích kádru, ať už vojenských nebo politických, tak v podobě dodávek zbraní, materiálu a výcviku. NVA naopak na Vietkong spoléhala při získávání zpravodajských informací, používala průvodců znalých místní situace a příležitostně i požadovala zajištění dodávek a služeb na místní úrovni. Již v roce 1964 byly oslabené jednotky Vietkongu doplňovány

Příslušníci Armády Vietnamské republiky (ARVN) prohledávají vesnici poškozenou dělostřeleckou palbou. Někteří příslušníci Vietkongu vstupovali do ARVN i do mnoha dalších vietnamských bezpečnostních a polovojskových organizací, aby zde nejen získali bojový výcvik, ale především aby kradli zbraně a materiál, agitovali mezi vojáky a získávali zpravodajské informace.

příslušníky NVA. Po enormních ztrátách, které s sebou v roce 1968 přinesla ofenzíva Tet, převažovali už ve většině jednotek VC příslušníci NVA. Jejich počet někdy dosahoval 80–90 %. Velké procento NVA tvořili členové Vietnamské strany pracujících (*Dang Lao Dong Viet Nam*), neboli severovietnamské komunistické strany, nazývané krátce jednoduše „Lao Dong“.

Někteří lidé rádi podotýkají, že termín „Vietkong“ je nesprávný. Do jisté míry mají pravdu. Národní fronta osvobození Jižního Vietnamu (*Mat tran Dan toc Giai phong mien Nam Viet Nam* – National Liberation Front – NLF) byla jak politickou organizací s vlastním správním aparátem, který vykonával vládu v některých oblastech Jižního Vietnamu, tak i ozbrojenou povstaleckou organizací. Jejím ozbrojeným křídlem byly Ozbrojené síly pro osvobození lidu (*Quan Doi Giai Phong Nhan Dan* – People’s

Příslušníci hlavních ozbrojených sil střílí na této fotografii z těžkého kulometu SG-43 ráže 7,62 mm (čínský vzor 53). Kulomet je zde použit jako protiletadlová zbraň, snímek pochází z roku 1968, z období ofenzivy Tet. Za povšimnutí stojí nástroj k hloubení zákopů severovietnamské provenience.

Liberation Armed Forces – PLAF), častěji označované jako Lidová osvobozenecská armáda (People’s Liberation Army – PLA). Ovšem obyvatelé Jižního Vietnamu, jak civilisté, tak vojáci, zahraniční bojové jednotky, světová veřejnost a dokonce i samotná PLA, jak se autor mohl osobně přesvědčit, je znali jako Vietkong – VC, což je zkrácený název pro *Dang Viet Nam Cong San* (Vietnamská komunistická strana).

Američtí vojáci jim přezdívali „VC“, „Victor Charlie“ nebo prostě jen „Charlie“. Někteří badatelé vyslovili v nedávné době domněnku, že Charlie je hanlivý výraz ze slangu příslušníků americké pěchoty. Jedná se ovšem o neutrální označení, které vzniklo z fonetického přepisu VC. Podobným způsobem se někdy používaly i výrazy Charles nebo Chuck. Pokud by označení Charlie bylo nadávkou, pak by vojáci nenazývali své protivníky „Mr. Charles“ nebo dokonce „Sir Charles“. Ve slovníku příslušníků americké armády byly i další názvy pro příslušníky VC, které už evidentně hanlivý náboj měly: gook – žlutá huba, dink – prcek, slope – šikmooká opice, slope-head – šikmooklá hlava, zip, nebo zipper-head (odkaz na to, jak vypadala hlava nepřítele přejetého džípem). Stejně výrazy bohužel používali i pro vietnamské civilisty.

Sami příslušníci VC se označovali za „bojovníka“ nebo „vojáka“ (*chien si*) nebo „bojovníka za osvobození“ (*thu chien*). Někteří z nich byli velmi vynalézaví, přizpůsobiví a schopní, ale nevyhnuli se ani omylům a někdy ne zcela přesně odhadli situaci. Mnohé z jejich operací byly provedeny zcela profesionálně. Takové operace byly buď korunovány úspěchem, nebo byly odrazeny za pomoci masivní palebné síly nebo prozíravých manévru protivníka, ať už jejich naplánování nebo provedení bylo jakkoli dokonalé. V jiných případech se ale bojovníci Vietkongu dopouštěli zbytečných chyb a jednali nelogicky. Existovaly jednotky, které byly odhodlané a připravené zemřít, jiné naopak v boji propadaly panice a prchaly. Nebylo neobvyklé, že Američané byli jeden den donuceni obdivovat schopnosti svých protivníků, ovšem hned další den, po jejich zjevné „botě“, se divili „Co si to vlastně myslí?“ Obecně je ale možno říci, bojovníci Vietkongu projevovali vysokou míru vytrvalosti, odhodlání a zápalu pro věc.

Osvobod'me jih

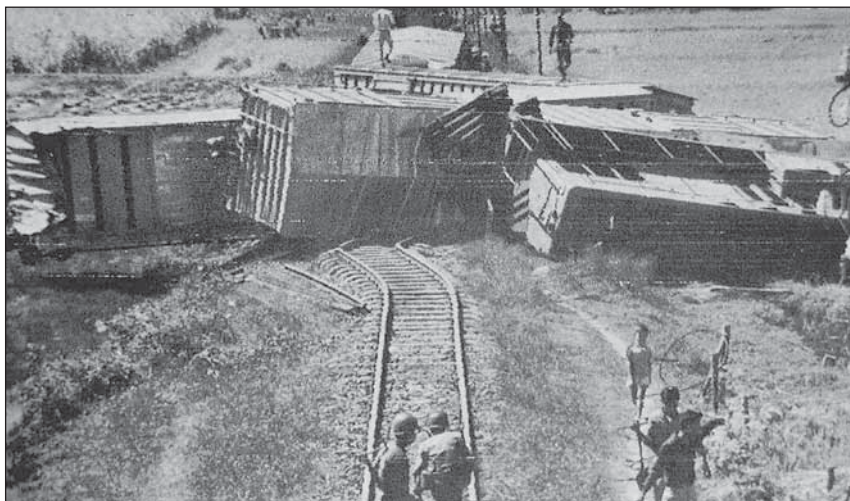
„Zbavme jih okovů“ (*Giai phong mien Nam*) byla jednou z agitačních písní NLF, jež si kladla za cíl „osvobodit lid“ (*Nhan Dan*). Tato píseň vznikla v roce 1961 a stala se národní hymnou Provizorní revoluční vlády Republiky Jižní Vietnam (*Chinh Phu Cach Mang Lam Thoi Cong Hoa Mien Nam Viet Nam*, neboli Provisional Revolutionary Government – PRG), která začala 8. června 1969 fungovat jako „stínová vláda“ NLF. Oficiálním stanoviskem NLF bylo: zbavíme Jižní Vietnam jeho imperialistické, demokratické vlády pomocí ozbrojeného boje (*dau tranh va trang*), což bylo jinak známo pod názvem „Lidová válka“. Jednalo se o koncept revolučního boje inspirovaný Čínou. NLF se držela marxisticko-leninské ideologie koncipované Ho Či Minem, který byl také někdy nazýván Bac Ho (strýček Ho) a který byl severovietnamským prezidentem. Tento záměr NLF měl ovšem určitou vadu na kráse, totiž že se významně spoléhal na Severní Vietnam. Přestože se často mluvilo o „znovusjednocení“ severu a jihu, je třeba po pravdě říci, že tyto dva národy nikdy předtím sjednoceny nebyly.

Francouzská Indočína se skládala z řady různých kolonií a protektorátů: Laos, Kambodža, Končičína, Annam a Tonkin. Po vypuzení Francouzů v roce 1954 se Tonkin a část Annamu staly Severním Vietnamem a zbývající část Annamu a Končičína připadly Jižnímu Vietnamu. Z etnického i lingvistického hlediska je obyvatelstvo jižního, středního a severního Vietnamu odlišné. Severní Vietnam pak ani neměl zájem

na tom, aby NLF později hrála ve sjednoceném Vietnamu nějakou významnější roli. NLF a PLA byly jen jakýmsi nástroji v rukou severanů.

NLF vznikla 20. prosince 1960. Jejimi zakladateli byli převážně členové Ligy za nezávislost Vietnamu (*Viet Nam Doc Lap Dong Minh Hoi*, neboli Vietminh). V říjnu roku 1959 byl Vietminh společně s Komunistickou stranou postaven saigonskou vládou mimo zákon. Mnozí členové Vietminhu se po roce 1954 přesunuli do Severního Vietnamu, kde vstoupili do NVA, většina jich ovšem zůstala v Jižním Vietnamu, aby zde pokračovala v „politickém boji“. V lednu roku 1959 ovšem Severní Vietnam změnil tento boj na boj „ozbrojený“. Mezi lety 1959 až 1964 bylo na jih vysláno na 80 000 členů NVA pocházejících z jihu Vietnamu, aby zde působili jako náboroví komisaři.

Celá situace je dále komplikována tím, že 1. ledna roku 1962 vznikla další organizace, Lidová revoluční strana (*Dang Nhan Dan Cach mang Viet Nam*, neboli People's Revolutionary Party – PRP). Přestože PRP tvrdila, že je na NLF nezávislá, sídlila ústředí obou organizací v provincii Binh Duong (válečná zóna D), s organizačními složkami v provincii Tay Ninh. PRP byla pouze sesterskou organizací severovietnamské strany Lao Dong. NLF teoreticky řídila PLA a koordinovala své aktivity s PRP prostřednictvím své Ústřední kanceláře pro Jižní Vietnam (Central Office, South Vietnam – COSVN), která později operovala z Kambodže. Válečné operace, jak PLA, tak i NVA, byly řízeny přímo z Hanoje.

Vietkong se usilovně snažil narušit dopravní infrastrukturu země. V roce 1962 již byla železniční síť prakticky zničená a nepoužitelná. Teprve v roce 1969 začaly být znovu uváděny do provozu souvislejší úseky železnice.

V oblastech, které Vietkong označoval za „osvobozené území“, bylo obyvatelstvo vyzýváno nebo „vedeno“ k tomu, aby se účastnilo veřejně prospěšných prací. V některých případech se skutečně jednalo o veřejně prospěšné projekty, např. o čištění zanesených zavodňovacích kanálů. Mnohem častější ale byla výstavba polních opevnění nebo výroba součástí nástražných systémů. Při zemních pracích se mnohem častěji používalo této motyky se širokým ostřím než klasické lopaty.

NLF zřídila i svou „stínovou vládu“, kterou západní státy nazývaly „infrastruktura Viet Congu“ – VCI. Ta mimo jiné vytvářela i vlastní administrativní hranice, které celou zemi rozdělávaly na řadu složitých a proměnlivých zón, provinčních a okresních politických ústředí (ústřední výbory) a vojenských velitelství (tyto struktury na sobě byly nezávislé, ale vzájemně se doplňovaly).

NLF vybírala vlastní daně a s rozdílnou mírou úspěchu se snažila vykonávat i veřejnou správu. Pokoušela se také znepříjemňovat život místním vládním institucím a prováděla vojenské operace. Na úrovni vesnic působily správní a politické kádry, které tvořily revoluční výbory. Byly zde i tzv. osvobozené spolky, jakási zájmová sdružení, která si kladla za cíl vzdělávat a motivovat obyvatelstvo. Jednalo se např. o spolky zemědělců, dělníků, studující mládeže, žen, hnutí za kulturní obrození a podobně.

PRG (Provizorní revoluční vláda) byla oficiálně ustanovena 8. června 1969, po krachu

ofenzivy Tet z roku 1968. Při této příležitosti byl opuštěn koncept tzv. lidové války. Jednalo se o jakýsi pokus dokázat, že ofenzíva byla úspěšnější, než tomu ve skutečnosti bylo. PRG se tedy snažila prokázat, že jednotky NLF jsou složeny převážně z obyvatel Jižního Vietnamu, přičemž pravda byla taková, že většinu bojové síly PLA tvořili řadoví vojáci NVA, kteří žili v očekávání konečného vítězství a domnívali se, že NLF se stane součástí centrální vlády. PRG se proto snažila dokázat, že revoluční boj má na jihu Vietnamu větší podporu, než tomu bylo ve skutečnosti. Vedoucí činitelé PRG a ministři stínové vlády působili v exilu v Laosu a později v Kambodži, kde se po americké ofenzivě do Kambodže v roce 1970 museli uchýlit ještě hlouběji do vnitrozemí. Přestože infrastruktura Vietkongu fungovala na většině jihovietnamského venkova, nepředstavovala PRG pro centrální vládu v Saigonu žádné vážné nebezpečí. Když Spojené státy Jižní Vietnam opustily, bylo ke svržení saigonské vlády zapotřebí rozsáhlé konvenční invaze.